

DESIRE®

Yvonne Lindsayová
Nečekané
souznění

 HARLEQUIN®
TM

YVONNE LINDSAYOVÁ

NEČEKANÉ SOUZNĚNÍ

PŘEKLAD

PAVLÍNA BUZKOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu květen, asi nejkrásnější měsíc roku, který je odedávna spojován s láskou. Když se ale hlouběji zamyslím, přiřadil bych květen a celé jaro spíš k zamilovanosti. Ano, k tomu stavu vzedmutých emocí a hormonů, kdy se nám na partnerovi všechno líbí a jsme jím okouzleny. Je to doba, kdy nám růžové brýle pomohou překonat všechny předsudky, zvyky, obavy a my máme víru a naději, že před námi stojí ten pravý. Bez odvahy pustit se do vztahu se všemi jeho složitostmi by lidstvo už dávno vyhynulo, ale naštěstí každý rok přichází jaro a máj a s nimi i naděje na ryzí city...

Věřím, že si mé májové příběhy krásně užijete a jaro se přenese i do Vašeho srdce.

S láskou

Váš Harlequin

Yvonne Lindsayová

NEČEKANÉ SOUZNĚNÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Scandalizing the CEO

První vydání:
Harlequin Books, 2021

Překlad:
Pavína Buzková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Dolce Vita Trust
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8140-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8141-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8142-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Tak, tady budete pracovat. Můžete se posadit.“

Dělej to všechno s ohledem na cíl, opakovala si Tami, když se usadila ke stolu, ke kterému ji právě uvedla zaměstnankyně personálního oddělení, která ji ráno přivítala při příchodu do Richmond Developments. Tami si popotáhla nepohodlnou sukni, kterou měla na sobě. Sama si potrpěla spíš na džíny nebo legíny a tričko; kostýmek, který si dnes oblékla, vyzařoval korporátní eleganci a tiše šeptal svou cenu. Ta ji zdrtila. Ne proto, že by si ho nemohla dovolit zaplatit, ale kvůli jídlu, jež by za tu sumu mohlo zajistit zařízení pro rodiny v nouzi, které provozovala charita, v níž pracovala. Sevřel se jí žaludek, když si vzpomněla na důvod, proč ze své práce byla nucena odejít. Byl to stejný důvod, proč byla teď tady... Když její otec jasně vyjádřil své požadavky a očekávání, matka se chopila své role a zajistila jí pro tento nový účel všechny vhodné a žádoucí rekvizity: oblečení, boty, make-up, manikúru, účes, dokonce i zbrusu nový smartphon. Seznam všech těch věcí byl nekonečný. Jenže účel světlí prostředky, připomněla si Tami, stejně jako to, že kostýmky od Chanelu může mámě vždycky vrátit, aby je přidala do sbírky pro příští charitativní aukci. Totéž platilo o čistě hedvábné halence, kterou měla dnes také na sobě a která měla stejný odstín jako Tamiiny oříškové oči.

Dokonale upravená zaměstnankyně personálního

oddělení se na Tami usmála, ale její úsměv se ani v nejmenším nezračil v jejích chladných modrých očích. Budou tu takoví všichni? Odtažití a neosobní? Pokud ano, pak její mise bude daleko těžší, než si dokázala představit. Pak ji napadla další myšlenka. Je snad právě tato žena oním nasazeným špiónem, kterého má její otec v Richmond Developments? Ta, která ji písemně ujistila, že si tu sama zajistí místo, aby Tami byla přijata a mohla špehovat jednoho z generálních ředitelů společnosti? Samozřejmě se jí na něco takového v žádném případě nemohla zeptat.

„Snažíme se vést kancelář ekologicky a bez zbytečného používání papírů, takže si budete veškeré poznámky zapisovat na zařízení, které vám bylo vydáno, nebo na počítači. Hesla vám IT oddělení sdělí asi za půl hodiny. Pečlivě je střežte a nikomu je nesdělujte. Je vám to všechno jasné?“

Pro Tami byla její slova jako úder pěstí do břicha. O události, která ji sem přivedla, nikdo nevěděl, tedy nikdo kromě ní, jejího otce a charitativní organizace, která přišla o obsah svého bankovního účtu, a toho mizerného ubožáka, který ty peníze ukradl. Dobře, pár lidí tedy o tom vědělo. Ale díky tomuto naprosto základnímu pokynu, který je navíc zcela v souladu se zdravým rozumem, si Tami znovu připomněla, jak byla hloupá, když svému příteli dovolila používat bez omezení svůj notebook. *Bývalému* příteli, opravila se v duchu a polkla, aby si uvolnila náhle ztuhlé hrdlo.

„Nemějte žádné obavy. Kybernetickou bezpečnost beru velice vážně,“ odpověděla.

Ted. Dostala tvrdou lekci, když si její bývalý přítel Mark Pennington, který byl ředitelem charitativní organizace *Naši lidé, naše domovy*, pro niž oba pracovali, vypůjčil její notebook, získal přístup k jejímu bankovnímu kódu a následně vybílil bankovní účty. Z hořké pravdy o jeho zradě, z toho, jak absolutně zneužil její důvěru, jí stále bylo fyzicky špatně.

A přestože Tami patřila k lidem, kteří dokážou odpuštět leccos, věděla, že Markovi nikdy neodpustí, že okradl ty, kteří měli v životě mnohem méně štěstí. A neodpustí mu ani to, že ji svým činem přinutil jít si pro pomoc k otci. Cítila vůči charitě osobní odpovědnost a nabídla se, že chybějící dva a půl milionu vrátí ze svěřeneckého fondu, který pro ni založila její babička. Problém byl v tom, že jedním ze správců fondu byl její otec a ten všem ostatním namluvil, že Tami není schopná převzít nad svým majetkem kontrolu jako zralý a dospělý člověk, to vše kvůli několika vzpurným rozhodnutím, která učinila v době dospívání. Souhlasil však, že jí potřebné prostředky poskytne, pokud mu vyhoví a ujme se role špeha jeho největšího rivala.

„Tak dobrá,“ pokračovala paní Dokonalá z personálního. „Pan Richmond tu bude za chvíli. V kanceláři si většinou všechno zařizuje sám, buďte nicméně připravena účastnit se všech schůzek. Bude potřebovat, abyste dělala poznámky a nahrávala je do cloudu, který budete sdílet výhradně s ním. Je to jasné?“

„Jako křišťál,“ odpověděla Tami a odolala nutkání zasalutovat a scvaknout podpatky.

Žena zřejmě vycítila v Tamiiných slovech jistou neúctu, a než přikývla, věnovala jí další chladný a tvrdý pohled. „Kdybyste mě potřebovala, můžete mě kontaktovat telefonicky nebo e-mailem. Moje údaje jsou v adresáři firmy, který najedete ve vašem počítači.“

„Děkuji, jsem si jistá, že to zvládnou.“

Žena nakrčila dokonale vytrhané a zvýrazněné obočí. „Musíte být lepší. Nestačí to jen zvládnout. Pan Richmond dává do své práce vše a přesně to očekává i od svých spolupracovníků.“

„Toho jsem si všimla. Potřebujete ode mě ještě něco dalšího?“ Tami promluvila tak profesionálně, jak to jen dokázala, což byl nemalý výkon pro někoho, kdo by raději rozdával jídlo rodinám nebo

uklidňoval vystrašené dítě, aby se jeho matka mohla opodál aspoň pár hodin prospat.

„V tuto chvíli zatím ne. Přeji vám příjemný den.“

Jakmile Tami osaměla, klesla na židli u svého stolu. Alespoň je pohodlná, zaznamenala, když se na ní zatočila kolem dokola. „*Pan Richmond dává do své práce vše a přesně to očekává i od svých spolupracovníků,*“ zamumlala, když se zatočila podruhé a potřetí. „Tak to se mu bude líbit, jaké dokonalé kruhy tady vytáčím!“ zasmála se a zatočila se ještě jednou.

Vtom za sebou uslyšela tichý zvuk. Rychle položila nohy obuté do drahých a nudných lodiček na podlahu pokrytou kobercem, zastavila se a ohlédla. Před ní stál muž v tmavém obleku zjevně šitém na míru. Byl bezvadně oblečený a upravený, od dokonale vyleštěných bot až po bezchybně učesané vlasy. Dokonce i v jeho světlém plnovousu byl každý vousek na svém místě.

„Slečna Wilsonová, předpokládám?“ pronesl hlubokým, dobře modulovaným hlasem, při kterém vnitřně celá změkla a roztála jako teplý med.

Počkat, to by se ale nemělo stát. Vždyť si slíbila, že si dá od mužů pokoj, možná dokonce navždy, nebo ne? Zvláště po té poslední zkušenosti. Tami věděla, že se musí dát rychle do pořádku. Navzdory tomu, že byla přistižená, jak si v práci jen tak blbne, a navzdory své znepokojující reakci na tón jeho hlasu, to dokázala a vstala. „Ano,“ usmála se úsměvem, který celý víkend trénovala před zrcadlem tak usilovně, až jí bolely tváře, a nabídla mu ruku. „Prosím, říkejte mi Tami. A vy jste pan Richmond?“

Podíval se na ni průzračnými šedými očima, které jí propalovaly skrz naskrz. Chvíli váhal, ale pak její ruku přijal. Ve chvíli, kdy se jí dotkl, Tami ucítila, jak jí tělem projel záchvěv velmi nepatřičného zájmu. Ten zesílil ve zřetelné mravenčení, které si zamířilo přímo do jejího klína v okamžiku, když se na ni také

usmál. Když její ruku konečně pustil, bojovala Tami s nutkáním otřít si ji o stehno, aby se těch podivných pocitů nějak zbavila.

„Já jsem Keaton. V naší firmě jsou dva páni Richmondové. Navíc jsme jednovaječná dvojčata, takže se nás budete muset naučit rozeznávat. Zodpovídat se budete mně a jenom mně. Je to jasné?“

Bojovala s touhou obrátit oči v sloup. Co to tady všichni mají s těmi pravidly? Tohle jí bude hodně její práci ztěžovat. I když vzhledem k široce medializovanému dramatu, kdy Keatonův otec loni o Vánocích náhle zemřel a po jeho smrti vyšlo najevo, že má na druhém konci země paralelní život, včetně další manželky a dětí, by se možná dala potřeba jasných pravidel a konvencí pochopit.

„Slečno Wilsonová?“ pobídl ji.

„Ach ano, promiňte. Samozřejmě,“ řekla a cítila se hloupě kvůli tomu, že ji zase přistihl při nepozornosti. Samozřejmě zase zrudla, jak bylo jejím dobrým zvykem, a v duchu se proklínala za to, jak hrozný první dojem na něj asi dělá.

Keaton sledoval, jak jeho nová osobní asistentka mění barvu. Pomalu začínal pochybovat o správnosti svého rozhodnutí, že nechá přijetí své nové asistentky výhradně na Monique z personálního oddělení. Možná nebyla při prověřování tak pečlivá jako bylo ve firmě zvykem. Anebo to je možná jen důsledek toho, jaký segment lidí se uchází o tuto práci a že Tami Wilsonová byla z nich všech nejlepší. Skandál s druhou rodinou jeho otce napáchal na jejich rodinném jménu hodně škody, nemluvě o akcích společnosti. A morálka v kancelářích hodně poklesla. Odešlo několik klíčových zaměstnanců, a proto byla teď přijata žena, která stála před ním a vypadala jako červená řepa.

„Možná byste mohla jít do mé kanceláře. Projedme spolu pár věcí.“

„Chcete, abych si dělala poznámky?“ zeptala se.

Sledoval, jak si zachytila spodní ret mezi zuby a nemohl od jeho plnosti odtrhnout zrak. Pak se však v duchu otrásl a vrátil se k jejím očím. Oříškové. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposledy potkal někoho s přesně takovým odstínem zelenohnědé, ani s tak hustými tmavými řasami. Napadlo ho, jestli jsou přirozené, ale pak se v duchu napomenul: do něčeho takového mi vůbec nic není. Pak se sebral a konečně odpověděl na její otázku. „V případě, že nemáte absolutní paměť, asi by to bylo dobré. Přinejmenším do doby, než si lépe ujasníme, jak budeme spolupracovat.“

Nebo dokonce jestli spolu budou vůbec spolupracovat, napadlo ho. Rozptylovala ho. Byla mnohem hezčí a rozhodně znepokojivější než asistent, kterého měl předtím. Navíc měla na sobě kostýmek, který docela jistě nepořídila jen tak z ramínka v obchodě. Upřímně řečeno, rozptylovala ho enormně. A on žádné rozptýlení nepotřeboval ani nechtěl. On a jeho sourozenci Logan a Kristin bojovali za to, aby společnost Richmond Developments fungovala; napadlo ho, jestli by Tami neměl přidělit v rámci firmy jinam, protože představa, že s ní stráví příští týden o samotě, a to bylo v plánu, zněla jako noční můra.

Přesunul se do své kanceláře a Tami ho po chvíli následovala. Usadil se za stolem a gestem jí naznačil, aby se posadila na jednu z židlí naproti němu. Udělala to a podvědomě si trochu popotáhla lem sukně. Ať se snažil sebevíc, musel ocenit její krásně tvarovaná stehna, zvýrazněná hladkými černými punčochami. Poklepala stylusem na telefonní přístroj, který si přinesla s sebou. Stejně jako její oblečení byl i on elegantní a draze vypadající. Slečna Wilsonová očividně neměla o peníze nouzi. Jen doufal, že pracuje stejně tvrdě, jako ji zjevně baví nakupování. V té chvíli ho ale napadlo, že to není standardní výbava

zaměstnanců Richmond Developments a vzhledem k tomu, že v jejich kancelářích probíhalo prakticky všechno elektronicky a bylo udržováno v rámci přísně provozovaného firemního cloudu, mohl jen předpokládat, že jí ještě nebylo přiděleno vlastní zařízení a že ten telefon je její vlastní. Věděl, že se musí ujistit, zda jeho nová asistentka chápe, že v okamžiku, kdy do něj začne elektronicky zaznamenávat firemní informace, stává se majetkem společnosti Richmond Developments. Nemohli si dovolit, aby někdo jejich duševní majetek neúmyslně sdílel s okolním světem. Obchodní konkurenti kroužili kolem jako žraloci a čekali, až se na obtížném a vysoce konkurenčním trhu stane nějaká chyba. Rozhodl se, že problém s telefonem vyřeší okamžitě, a tak vzal ze stolu svůj vlastní tablet a otevřel prázdnou stránku. To, že jí půjčí své zařízení, nebylo dozajista podle přísného protokolu, ale dokument se nahraje do jejich sdíleného cloudu a ona k němu bude moci přistupovat ze svého počítače a vlastního zařízení vydaného společností, jakmile jí IT oddělení sdělí hesla.

„Tady... Vezměte si raději tohle, než abyste si zahlcovala osobní telefon firemními informacemi,“ řekl pevně a přisunul k ní zařízení po stole. „Dokáže převést ručně psané poznámky na text, k němuž pak budeme mít oba po našem rozhovoru přístup.“

„Dobře. Předtím jsem pracovala v charitativní organizaci. Tam jsme byli mnohem méně přísní, co se týče postupů při psaní poznámek.“ Když to říkala, usmívala se, ale přesto v jejích očích viděl otázku. Překvapilo ho to.

„Dřív jsme byli méně pečliví, ale nedávno jsme se rozhodli všechno zpřísnit. Každopádně mi řekněte něco o sobě,“ začal. „Kde přesně jste pracovala předtím, než jste sem přišla, a co vás přimělo pracovat pro nás?“ zeptal se.

„Ach... Pracovala jsem pro charitativní organizaci,

kteřá pomáhá lidem v nouzi, vystěhovaným nebo jinak bez přístřeší. Poskytujeme jim nejen stravu a místo, kde mohou být, ale také pracujeme na tom, abychom je co nejdříve umístili do skutečných domovů. Byla to náročná a prospěšná práce a bavilo mě to, ale...“ Polkla a zhluboka se nadechla. „Byl čas na změnu. Co se týče spolupráce s Richmond Developments, je to zavedená společnost s vynikající pověstí. Ví se o vás, že jste poctiví, že dbáte na detaily. Kdo by v takové firmě nechtěl pracovat? Zatímco moje práce v charitě byla nesmírně rozmanitá, toto vnímám jako příležitost zdokonalit svůj talent v oblasti organizace a rozvoje projektů a zároveň vnést do práce svou osobnost a mezilidské dovednosti.“

Byla to hezká slova, ale Keaton se nemohl zbavit pocitu, že jich mnohem více neřekla. Například... proč z charity odešla, když ji ta práce tak bavila? „A co děláte ve svém volném čase?“ zeptal se.

Zasmála se. Byl to okouzlující zvuk, který ho zahřál u srdce, a Keaton se přistihl, že se bezděčně usmívá také. „Ach, volný čas není něco, co bych si dopřávala nějak zvlášť často. Práce v charitě mi zabírala většinu volného času a také ráda dobrovolním, kde se dá. Celkově jsem ráda užitečná a nabízet podporu potřebným mě hluboce naplňuje. Ale během večerů, kdy nepomáhám v útulku, si nejlépe odpočinu při pletení. Pletu věci pro dobročinné účely, jako jsou útulky pro bezdomovce a záchranné stanice pro zvířata.“

„Pletete? Není to něco, co dělají spíš starší lidé?“

Tami povytáhla obočí a trochu lítostivě se pousmála. „Starší lidé? Není to trochu ageistické, pane Richmonde? Myslela jsem, že vaše společnost se pyšní tím, jak jste inkluzivní.“

Bylo to jemné pokárání, ale pokárání to bylo. Uznal jeho oprávněnost a přikývl. „Omlouvám se, ano, bylo to ode mě nevhodné. A prosím, oslovujte mě Keatone.“

Abych byl upřímný, myslím, že jsem nikdy nepoznal nikoho, kdo by pletl. Rozhodně to není dovednost, kterou by ovládala například moje matka.“

„Je to úžasné,“ řekla a oči jí zahořely nadšením. „Člověk pracuje s barvami a strukturou a vidí, jak z kousku vlny vznikne oblečení, které se dá nosit. Je to krásné a zároveň funkční. Jak to nemilovat?“

„No, když to podáte takhle...“ zasmál se.

Byla jiná, to bylo jisté. Nepochyboval o tom, že pokud si nedá pozor, zanedlouho by mu dávala lekce pletení. Zapůsobilo na něj, že se nebála okřiknout ho za tu hloupou poznámku. Určitě neměl mnoho zaměstnanců, kteří by si to dovolili, a to ani mezi stávajícími, natožpak novými. A ona neváhala. To bylo dobré znamení, pokud jde o její osobnost, navzdory tomu, že ji přistihl, jak se při jeho příchodu točila na židli jako malé dítě. Možná by pro tohle místo mohla být závanem čerstvého vzduchu. Bůh ví, že něco takového potřebovali. Uvědomil si ale, že teď tu nejsou kvůli zábavě a hrám. Mají společnost, kterou musí přivést zpět k dřívější síle a ještě dál. A to znamená, že se musí soustředit na úkoly, které má před sebou.

„Dobře, takže když si odsud vytáhnete stylus,“ gestem ukázal na místo, kde byl nástroj na psaní na obrazovku, „můžeme začít.“ Počkal, až to udělá, a pak pokračoval. „Možná víte, že Richmond Developments se od smrti našeho generálního ředitele, mého otce Douglase Richmonda, nachází ve stavu změn. Jeho náhlý odchod a odhalení druhé rodiny poskytly médiím opravdu hodně potravy pro vytváření našeho špatného mediálního obrazu. Nemůžeme si dovolit další zkreslené zpravodajství namířené proti společnosti nebo těm, kteří v ní pracují.“

Po tváři jí přeběhl zvláštní výraz, a než promluvila, opatrně přikývla. „Četla jsem o smrti vašeho otce. Upřímnou soustrast vaší rodině. Muselo to být pro vás všechny velmi těžké.“

Keaton cítil, jak se mu napjaly všechny svaly v těle. Takže zřejmě četla noviny nebo slyšela drby. Alespoň se k tomu nemusí znovu vracet a všechno jí vysvětlovat. „Momentálně jsme ve fázi přestavby,“ pokračoval tedy pevně. „Součástí této fáze je posilování vnitřních i vnějších vztahů, na prvním místě v rámci naší společnosti, následně pak s našimi dodavateli a klientelou.“

„To zní jako velmi dobrý plán.“

Dovolil si úsměv. „Děkuji za váš názor.“

A zase hned zrudla jako ředkvička. „Nechtěla jsem, aby to vyznělo povýšeně,“ odpověděla trochu zahanbeně.

„Tak to vůbec nevyznělo,“ uklidnil ji, než pokračoval. „Jsme ve výjimečném postavení, vy a já. Nemáme za sebou společnou pracovní historii, což je v některých ohledech problematické, ale v jiných výhodné. Můžeme spolu začít úplně od začátku. Na doporučení konzultanta, kterého jsme si najali za účelem zvýšení pracovní morálky zaměstnanců, provádíme v celé firmě strukturované teambuildingy. Jelikož tvoříme dvoučlenný tým, budeme ten náš provádět spolu. Jedná se o pobyt v divoké přírodě. Využijeme ho k tomu, abychom vybudovali pevný tým, který bude prospívat společností Richmond Developments a DR Construction. Mezi těmito dvěma společnostmi se dlouhodobě snažíme vybudovat silný pracovní vztah, a ten začíná u jejich zaměstnanců. Ostatní týmy budou větší, podle velikosti jejich oddělení.“

Tami svráštla obočí. „Tým o dvou lidech. Jen my dva. Společně,“ zopakovala.

„Ano. Souhlasím, že to není ideální, protože se navzájem ani neznáme, natož abychom věděli, jak budeme spolupracovat, nicméně jako jeden z generálních ředitelů musím jít příkladem. Hned zítra se tedy pustíme do budování našeho malého týmu. Bude to